

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ
ΤΗΣ ΚΑΡΘΙΑΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάνος Χαραλαμπίδης
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Γεωργία Πειρουνάκη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Δήμητρα Πέππα
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ατελιέ εκδόσεων
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Σεπτέμβριος 2026

ISBN: 978-960-468-466-3

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ
ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους, Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα Τηλ.: 210 3301161-2-3
e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του έργου ή μέρους αυτού χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη. Το παρόν αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας. Τα πρόσωπα, τα ονόματα και οι καταστάσεις είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε ομοιότητα είναι συμπτωματική.

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά

• Δίγλωσσα Λεξικά • Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενηλίκους.

Προβάλλονται και προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

www.siderisbooks.gr

Μάνος Χαραλαμπίκης

ΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΘΑΙΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ:
Δήμητρα Πέππα

 εκδοσεις
**Μιχαήλ
Σιδερή**

Στην Κατερίνα

~ . ~

- Κωστή, σήκω, υπναρά! Θα μας πιάσει ο ήλιος και θα καούμε μέχρι να φτάσουμε στην παραλία, φώναζε η Μαρία.

- Ωωωχ! Καλά, καλά, μη φωνάζεις... Σε 10 λεπτά το πολύ θα είμαστε στο μονοπάτι, απάντησε ο Κωστής στη Μαρία.

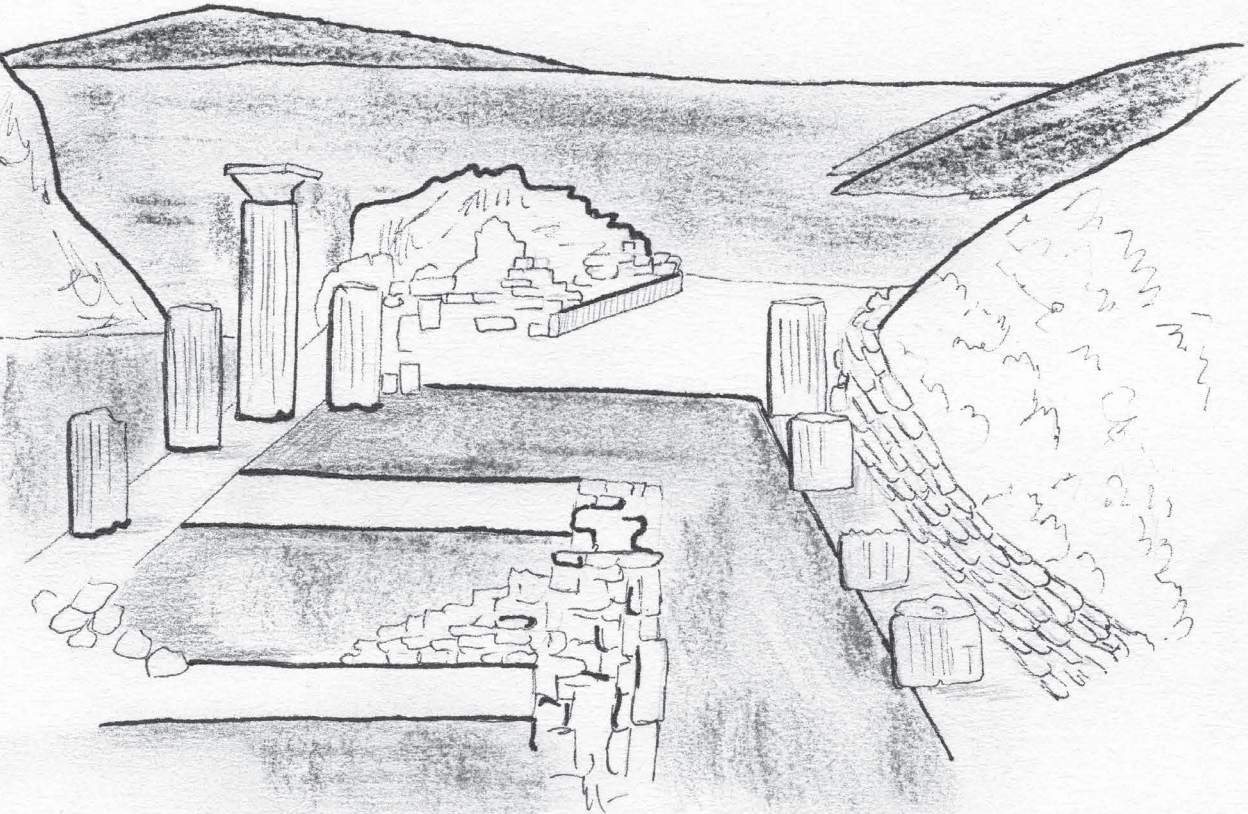
Πράγματι, ο Κωστής, αν και νυσταγμένος, δεν καθυστέρησε πολύ. Για τότε πλύθηκε, για τότε ντύθηκε, για τότε έφαγε γρήγορα το πρωινό του! Σχεδόν σε 5 λεπτά ήταν έτοιμος! Σε 15 λεπτά, τα δύο παιδιά περπατούσαν στο μονοπάτι και κατηφόριζαν για να μπουν στο μικρό φαράγγι.

- Στο καλό, παιδιά! Να προσέχετε. Κι αν έχει κύμα, μην μπείτε στη θάλασσα! Έτσι; τους φώναξε από το παράθυρο η κυρά Ειρήνη. Και μόλις φτάσετε, τηλεφωνο, ε; Μην ξεχαστείτε.

Και όπως έκανε πάντα, ενώ εκείνοι απομακρύνονταν, τους σταύρωσε νοητά με τα χέρια της.

Η Μαρία και ο Κωστής ήταν συνομήλικοι, 12 χρόνων. Μόλις λίγο καιρό πριν, κάθονταν ακόμα στα θρανία της έκτης δημοτικού. Με το δίκιο της η κυρά Ειρήνη ανησυχούσε. Μικρά παιδιά ήταν ακόμα. Αλλά βέβαια, στην παραλία της Καρθαίας δεν θα ήταν εντελώς μόνοι τους. Κάθε μέρα είχαν ραντεβού στις Μικρές Πόλες –έτσι την έλεγαν την παραλία ακριβώς κάτω από τον αρχαιολογικό χώρο της Καρθαίας– με τον Παυλή, που ήταν 16 χρόνων, και την Ελένη, κι εκείνη στα 16. Θα ήταν μαζί τους στην παραλία για να τους προσέχουν. Αλλά μετά, τα δύο παιδιά θα επέστρεφαν μόνοι τους από το μονοπάτι.

Βέβαια, μη νομίζετε ότι επρόκειτο για κάποιο εύκολο μονοπάτι. Ήταν πολύ ανηφορικό και απότομο στην επιστροφή μέχρι το Σταυρουδάκι, τον οικισμό όπου έμεναν τα παιδιά. Το μονοπάτι είχε και πέτρες και γλιστερούς βράχους σε κάποια σημεία. Αλλά είχε και σκιά. Περίπου 40 λεπτά περπάτημα χρειάζονταν στο κατέβασμα. Τα παιδιά βέβαια, το είχαν κάνει πολλές φορές και σε μισή ώρα. Αλλά στο ανέβασμα... ουουουφ. Ειδικά μετά από το μπάνιο ήθελες 50 λεπτά, μπορεί και μια ώρα. Αν έκανες και καμιά στάση για ξεκούραση, μπορεί και περισσότερο.

Α, δεν σας είπα για την Καρθαία! Δεν είναι απλώς μια από τις ομορφότερες παραλίες της Κέας, της Τζιας δηλαδή, αυτού του πανέμορφου νησιού των Κυκλάδων. Δίπλα στην αμμουδιά έχει έναν αρχαιολογικό χώρο. Μια ολόκληρη πόλη ήταν χτισμένη εδώ στην αρχαιότητα. Η αρχαία Καρθαία. Ένας ολόκληρος αρχαιολογικός θησαυρός. Σήμερα μπορεί να δει κανείς τα απομεινάρια δύο αρχαίων ναών, της Αθηνάς και του Απόλλωνα, αλλά και ενός αρχαίου θεάτρου. Και όλα αυτά σε ένα ύψωμα, μια μικρή Ακρόπολη πάνω από την παραλία που πρόσφερε και προσφέρει εκπληκτική θέα στο πέλαγος. Φαίνεται ότι οι αρχαίοι δεν είχαν επιλέξει τυχαία αυτό το σημείο για να φτιάξουν την πόλη τους και τους ναούς τους!

Τα παιδιά με τα σακίδιά τους στην πλάτη, είχαν μπει σιγά σιγά στην καρδιά του μονοπατιού. Το πρώτο κομμάτι ήταν κατηφορικό, δεν είχε σκιά αλλά είχε μια έντονη ευωδιά.

Μυρωδιές φύσης! Οι δύο φίλοι σταματούσαν κάθε τόσο για να αγγίξουν και να κόψουν λίγο θυμάρι ή λίγο φασκόμηλο. Αν δεν είχε πολλή ζέστη, έκοβαν περισσότερα απ' αυτά τα μυρωδάτα βότανα για να πάρουν λίγα στο σπίτι και να τα αποξηράνουν.

Τώρα το έδαφος του μονοπατιού δεν είχε πια κατηφορική κλίση. Τα παιδιά περπατούσαν σχεδόν σε πεδιάδα και ευτυχώς δίπλα και ανάμεσα σε δέντρα. Επιτέλους, λίγη δροσιά! Ήπιαν δυο τρεις γουλιές νερό και έβρεξαν λίγο και τα πρόσωπά τους που ήταν κατακόκκινα από την κάψα. Είχαν ανακτήσει τις δυνάμεις τους αλλά και το κέφι τους:

*Είναι ωραία,
είναι ωραία
να πηγαίνεις με παρέα
στην αρχαία την Καρθαία!*

Πάντα στο κατέβασμα ο Κωστής και η Μαρία τραγουδούσαν με ενθουσιασμό αυτό το στιχάκι. Εξάλλου, στην επιστροφή όχι όρεξη για τραγούδι δεν υπήρχε, αλλά στο απότομο ανηφορικό μονοπάτι μέχρι να φτάσεις στην άκρη του οικισμού, σου κοβόταν η ανάσα από την κούραση και την υπερπροσπάθεια.

Η ώρα ήταν λίγο πριν από τις 11 το πρωί και οι δύο φίλοι πλησίαζαν σιγά σιγά στον προορισμό τους. Έβλεπαν πλέον μπροστά τους το εκκλησάκι της Παναγίας των Πολών που απέχει

μόλις λίγα μέτρα από την ακρογιαλιά, ακριβώς πάνω από την παραλία Μικρές Πόλες. Το ολόλευκο εκκλησάκι είναι χτισμένο στην αρχή του βράχου δίπλα, ίσως και πάνω στα ερείπια των αρχαίων ναών. Η «όαση»! Έτσι το αποκαλούσαν ο Κωστής και η Μαρία επειδή είχε μπόλικη σκιά από την καλαμωτή στην αυλή του. Ήταν ένα σημείο που επισκέπτονταν πάντα μετά τη βουτιά τους στη θάλασσα. Άπλωναν τις ψάθες τους στον τσιμεντένιο περίβολο και έριχναν κάτι δροσερούς ύπνους υπό τον ήχο των τζιτζικιών! Αν μάλιστα δεν είχε και πολύ κόσμο η παραλία, και είχε απόλυτη ησυχία, ήταν απλώς μαγεία!

Καθώς περνούσαν από την Παναγία των Πολών, τα παιδιά κοντοστέκονταν κάθε φορά. Έκαναν τον σταυρό τους και έστρεφαν για λίγο το βλέμμα τους προς τα πίσω, στην αρχαία Καρθαία. Ήταν ένα «μίνι τελετουργικό», ένα διπλό προσκύνημα στην Παναγία των Πολών και στην αρχαία Καρθαία. Το έκαναν κάθε μα κάθε φορά πριν βουτήξουν στα κρυστάλλινα νερά επειδή ένιωθαν ότι για μια ακόμα φορά τούς υποδέχονταν στη φυσική αγκαλιά τους.

Ήταν τυχεροί χωρίς αμφιβολία. Είχαν την ευκαιρία να επισκέπτονται ξανά και ξανά αυτό το μέρος που συνδύαζε το φυσικό κάλλος και τους αρχαιολογικούς θησαυρούς. Μια αρμονία! Τα βράχια, τα αρχαία, το εκκλησάκι, δυο τρία αρμυρίκια, η αμμουδιά και το κύμα που σκάει. Μόνο αυτά. Η πρόσβαση στην Καρθαία δεν ήταν εύκολη και δεν ήταν και πάρα πολλοί αυτοί που τολμούσαν να κάνουν την πεζοπορία. Φαίνεται πως αυτή η δυσκολία έχει παίξει καθοριστικό ρόλο

ώστε αυτό το μέρος, αυτή η παραλία, να διατηρεί αναλλοίωτη την ομορφιά της.

Ο Κωστής και η Μαρία δεν έβλεπαν την ώρα να βουτήξουν στα δροσερά νερά. Ο ήλιος τούς είχε τσουρουφλίσει...

- Βρε καλώς τους! είπαν ο Παυλής και η Ελένη, τα δύο μεγαλύτερα παιδιά που είχαν ήδη πιάσει θέση στο πρώτο αρμυρίκι και είχαν κάνει την πρώτη τους βουτιά.

- Φρόνιμα, ε! τους είπε χαμογελώντας η Ελένη. Δεν έχουμε όρεξη να τρέχουμε...

- Γιατί; Παιδιά είμαστε; είπαν με μια φωνή η Μαρία και ο Κωστής.

Άφησαν τα σακίδια τους, έστρωσαν τις ψάθες τους –η παραλία έρημη, άλλο που δεν ήθελαν– και άρχισαν να ετοιμάζονται για να βουτήξουν. Με μάσκα πάντα. Τέτοιο μαγικό βυθό δεν ήθελαν με τίποτα να τον χάνουν.

Όμως, δίπλα στο σημείο που έστρωσαν, υπήρχαν διάσπαρτα σκουπίδια. Ένα περιτύλιγμα από μπισκότα, πλαστικά καπάκια, ένα άδειο μπουκάλι από νερό, αποσίγαρα, ένα άδειο πλαστικό κουτί από αντιπηλιακό. Κοίταξαν πίσω τους δίπλα στο εκκλησάκι που υπήρχε ένας κάδος για τα απορρίμματα. Τι να δουν; Ήταν ξέχειλος από σκουπίδια. Φυσούσε. Και χθες φυσούσε πολύ. Την ώρα μάλιστα που παρατηρούσαν το αποκρουστικό θέαμα με τον ξεχειλισμένο κάδο, μια πλαστική σακούλα έκανε ένα περίεργο χορευτικό στην άμμο και άρχισε να... πετάει προς τη θάλασσα.

- Τρέχα, Κωστή, τρέχα να την προλάβεις, του φώναξε η Μαρία. Θα φτάσει στη θάλασσα. Κρίμα είναι...

Ο Κωστής έκανε μια υπερπροσπάθεια, ένα σπριντ. Αλλά ο αέρας φυσούσε δυνατά και δυστυχώς έσπρωξε τη σακούλα αρκετά βαθιά μέσα στη θάλασσα.

- Δεν την πρόλαβα... μονολόγησε ο Κωστής.

- Τουλάχιστον μάζεψε τα άλλα πριν φτάσουν κι αυτά στη θάλασσα και τη βρομίσουν, ξαναφώναξε η Μαρία.

Πράγματι, υπήρχαν διάσπαρτα σκουπίδια παντού. Κουτάκια αναψυκτικού κουλουριάζονταν και κατευθύνονταν στο νερό. Το ίδιο και ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι. Κι άλλη μια σακούλα. Ο Κωστής μάζεψε όσα μπορούσε. Τα έσπρωξε στον κάδο και επέστρεψε κοντά στη Μαρία.

- Ωχου, κάθε φορά αυτό θα έχουμε; Θα μαζεύουμε τα σκουπίδια και τις βρομίες των άλλων; γκρίνιαξε.

- Αν δεν τα μαζέψουμε εμείς ενώ τα βλέπουμε, είναι βέβαιο ότι θα καταλήξουν στη θάλασσα. Και στο τέλος θα κολυμπάμε μέσα στα σκουπίδια, απάντησε η Μαρία. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Τα ψάρια και τις χελώνες δεν τα λυπάσαι; Γιατί να φάνε πλαστικά; Θυμάσαι την παροιμία που μας λένε οι παλιοί, «όποιος κατουράει στη θάλασσα θα το βρει στο αλάτι»; Κάτι ανάλογο ισχύει και με τα σκουπίδια. Όποιος ρίχνει πλαστικά στη θάλασσα θα τα βρει στα ψάρια. Άραγε δεν έχεις ακούσει για τα μικροσκοπικά πλαστικά, τα μικροπλαστικά, που βρίσκονται ακόμα και μέσα στα ψάρια;